

Газета Київського національного університету будівництва і архітектури

Хай ніколи не повториться жах, назва якому війна!

Напередодні річниці визволення України та Києва від фашистів редакція "А+Б" запропонувала студентам відповіді на 3 питання:

1. Як молодь — нащадки бойової слави — розуміє фронт, події Великої Вітчизняної війни?
2. Що дає вам в житті приклад дідуся та бабусь?
3. Чи зміг би нинішній студент, молодий чоловік, своїм тілом прикрити амбразуру танка, як робили його предки — учасники війни?

Та, люди добрі, хіба ж історія не вчить?

А. БЕНИЦЬКИЙ, студент ПЦБ-26

1. ВІЙНА скінчилась 58 років тому, але час не послабив біль. ВІЙНА... Вимов це слово — і побачиш, як у наших, вкритих свиногою бабусь і дідуся, одразу зникне усмішка з обличчя, на чолі ляжуть глибокі зморшки і в очах з'явиться невмигливий сум. ВІЙНА. У цьому слові — біль і розпач матерів, стогін пораниених, плач сиріт. Це чорна, ганебна сторінка в історії людства, події, від яких мимоволі здригнешся і помолишся, щоб такого більше не сталося.

Кожний рік 9 травня ми вшановуємо пам'ять полеглих у боях за рідну землю. Слухаємо фронтіві розповіді свідків тих подій. Багато з них визвольною ходою у лавах Червоної Армії дійшли до Берліна. Слухаємо і думаємо про все. Про те, що було, про те, що буде. І раптом розуміємо: яке ж це щастя, коли є завтрашній день, якого чекаєш із надією і радістю! Тож хай ніколи не повториться той жах, назва якому — війна!

2. Ми не обираємо собі Батьківщину, як не обираємо матір. Ми народжуємося, одержуємо разом із життям як безцінний дар Вітчизну, материнську ласку, рідну мову. Поміляється той, хто вважає, ніби 18—20-річний вік — то тільки підготовка до справжнього життя, яке прийде потім, колись, пізніше... Ні, життя вже почалося! Про це свідчать пам'ятники героям. Людям, які не шкодуючи свого життя, боролися за волю і щастя своєї Вітчизни. Вони пліч-о-пліч йшли в бій, широко відчиняючи двері в майбутнє. Їхні подвиги виховують у нас патріотизм, гордість за нашу країну, котра змогла протистояти гітлерівській Німеччині, надаючи впевненості перед складними перешкодами у подальшому житті, мужності їм протистояти.

Вони не були одягнуті, як ми, в модний одяг. Частіше навіголодні й обдірані, вони жили внаслідок, що настануть прекрасні часи. А скільки їх загинуло в роки Великої Вітчизняної! Про це нам нагадують пам'ятники, які є в кожному місті. Хлопці і дівчата загинули, будучи ще підлітками, не знаючи життя. Тож давайте проживемо його, завжди пам'ятаючи, що своїм життям ми зобов'язані і загиблим солдатам — нашим дідусям.

3. У боротьбі з ворогом завжди були герої. Були також боягузи і панікери, до котрих в усі часи застосовувалися суворі міри. І це вважалось моральним. Існує подвиг окремої людини, про який не слід забувати. 23 лютого 1943 року Олександр Матросов своїм тілом закрити амбразуру ворожого дзоту. Цей подвиг буде повторений ще багато разів.

Чи зміг би сьогоднішній студент своїм тілом прикрити амбразуру? Важко одразу відповідати на це питання. Напевно тому, що сьогоднішня молодь, замість того, щоб сьогоднішню свою країну, патріотично загартовувалася все більше віддає перевагу галамсієвим вечіркам та компаніям, що впливає негативно.

На Заході молодь виховують в патріотичному дусі це з дитинства. Діти слухають народну музику, казки, шанують національний прапор. Згодом вони і захоплюються дивляться історичні фільми, які розповідають про історичні події та возвеличують героїв про історично-патріотичного виховання в сім'ї нації. Після патріотичного навчання опікою свідомою продовжує виховання упрямі та професорів, вступає в громадські організації, творить еліту нації. Вони мадські організації, творить еліту нації. Вони мадські організації, творить еліту нації. Вони мадські організації, творить еліту нації.

ронити свою Батьківщину. Свідомо піти за ради неї на смерть.

Хочеться сподіватися, що і ми невдовзі зрозуміємо, в якій країні народилися і будемо досконало знати її історію.

І. ГУДИМ, студент ПЦБ-26

1. Понад півстоліття тому фашизм розв'язав Другу світову війну... Коли УРСР була окупована німцями, вони встановили на Україні нацистський режим, винятковий за своєю жорстокістю. І в цих умовах жили (точніше виживали), боролися за Батьківщину, своє життя, життя рідних і близьких і ще ненароджених дітей та онуків наші дідуся і бабусі.

Мабуть, війна об'єднала народ, показала його справжній дух і почуття патріотизму. Народ, навіголодний та обдіраний, видавав останній шматок хліба на фронт, не жалів себе, народ, який вже неможливо було зупинити, бо зазіхали на святе — Батьківщину. Загинуло багато юнаків і дітей, у яких все життя було попереду, вони не побачили його радості і загинули в ім'я того, щоб нащадки могли вільно жити і працювати на власній землі. Меморіал героям — Вічна Слава! Мимоволі задується пам'ятник радянському солдату, що тримає в руках німецьку дівчинку, яка не усвідомлювала того, що відбувається, але їй боязко від жаху, що називається війною. Дивлячись на сьогоднішній день, стає моторошно від можливості початку війни, яка призведе до розрухи, голоду, людських жертв... Та, люди добрі, хіба ж історія не вчить?

3. Чи зміг би нинішній студент закрити своїм тілом амбразуру танка? Складне питання. Щоб відповідати напевно, треба стикнутися пліч-о-пліч з такою ситуацією, як-то кажуць: "Друг познається тільки в бєдє". І дивлячись на теперішні стосунки між молоддю, коли добрі справи, зроблені від чистого серця, все частіше піднімаються на сміх і людина починає втрачати людяність, мимоволі замислюється... Але хочеться сподіватися, що не все це втрачено. Є патріотично налаштована молодь, яка будь-що боротиметься рідну Батьківщину, як це робили її предки — учасники Великої Вітчизняної війни.

А. ГРАБОВСЬКИЙ, ПЦБ-35

1. Війна давно закінчилась, але пам'ять про події того часу і досі живе в душі кожної людини. Хоча Радянський Союз вже не існує як держава, події того часу поєднують нас всіх, роблять нас одним цілим. Події ці дали зрозуміти, що таке являється, як фашизм повинно бути викоринене з простору людської свідомості.

2. Власне для мене цей приклад має великий вплив на моє життя. Образ воїна, готового в будь-який момент дати відсіч ворогу і водночас доброго до пригноблених, допомагає мені не забути, ким я є для суспільства, власної родини та свого сумління.

3. В сучасних умовах це питання складне. В час, коли демократичність, самопожертва, любов є почуттями немодними та застарілими, коли честь стала атрибутом лише окремих людей, я вважаю, що знайшлися такі, що на противагу іншим зуміли б віднайти в собі "вогню Прометея" і пожертвувати своїм життям для того, щоб жили ті, хто найдорожчі нашому серцю, щоб наступні покоління могли, стоячи на шовковій тканині під голубим небом, вдихати чисте повітря волі.

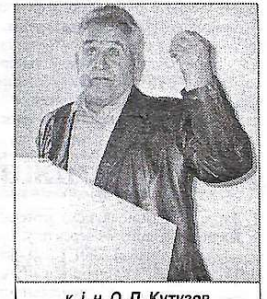
24 жовтня з ініціатики декана ФАІТ професора В. М. СМІРНОВА відбулася цікава зустріч. Студенти різних факультетів зустрілися із учасниками бойових дій під час Великої Вітчизняної війни почесним професором кафедри машин і обладнання технологічних процесів Георгієм Архиповичем САРАНЧЕЮ та бувшим доцентом кафедри політичних наук університету, полковником у відставці Олександром Петровичем КУТУЗОВИМ.

Всі мали бажання напередодні річниці визволення України та Києва від фашистських загарбників (28 жовтня та 6 листопада) почути спогади фронтовиків. А ветеранам у свою чергу було цікаво дізнатися, що нинішня молодь знає про події піввікової давнини, чи є студенти КНУБА щирими патріотами своєї Вітчизни — України.

"Чи потрібна героїка Великої Вітчизняної війни сьогодні?" — запитали студентів фронтовики

Студенти із захопленням слухали спогади свідків тих подій

К. І. Н. О. П. Кутузов

Зустріч з студентською молоддю проходила у вигляді запитань-відповідей, особливо багато їх отримав кандидат історичних наук Олександр Петрович КУТУЗОВ, автор книги "Говорят живые и погибшие фронтовики". Молодих цікавило, як створювалася книга. І вони отримали відповідь. Завдяки спогадам учасників і свідків боїв — фронтовиків, шоленикам, газетним архівам, плакатам, фотографіям і навіть 50 листам-фотограмкам, які солдат під час війни отримав від коханої дівчини. Олександр Петрович розповів також, що писав він книгу протягом 3-х років, але документи збирав ціле десятиліття.

Першим питанням О. П. Кутузову, яке зацікавило молодь, було: "Як Ви прийняли свій перший бій?". Далі йшли питання: "Як Ви ставитесь до маршала Г. К. Жукова?", "Ваше ставлення до людей, які працювали в тилу, понали в концтабори?", "Розкажіть про свої бойові поранення", "Чи доводилось Вам вбити німця? Що Ви при цьому відчували?", "Ви закінчили війну в Чехословаччині. Як населення зустрі-

рчало радянського воїна?" і ін. Відповіді на них, відчувалося, задовольняли студентів і вони продовжували запитувати. А полковник у відставці, к.і.н. Олександр Петрович Кутузов ще захоплював всіх своєю енергією, ширим, веселим ставленням до молодого покоління.

Георгій Архипович САРАНЧА, бувший декан ФАІТу, його засновник, розповідав більш розміреним тоном, спокійним. Його спогади торкались насамперед того, як для нього розпочалася війна, тому що професор з першого дня вже був на кордоні, і як дійшов до Берліна. Останнє питання до Георгія Архиповича прозвучало так: "Чи залишили Ви свій підпис на рейстазі?" З розповіді проф. Саранчи студенти дізналися про прізвища відомих у війну генералів, які були його командирами, про те, що в першому своєму бою артилерійська бригада, де служив нинішній професор, підбила і спалила 70 танків і бронемашин, мотоциклів і іншої техніки фашистів.

На закінчення зустрічі з фронтовиками був організований конкурс. Студентам треба було

відповісти на 3 питання: "Які Ви знаєте бойові ордени?", "Чи потрібна героїка Великої Вітчизняної сьогодні?", "А ти би лег на пулемет, когда бы вышла твой черед?". Переможцями конкурсу стали Роман Мельниченко (БМО-24), Ігор Гудим (ПЦБ-26). Вони отримали нагороду — книгу О. П. Кутузова "Говорят живые и погибшие фронтовики" з його підписом та побажаннями. Але автора цього документального твору найбільше розчулює Антон Михайльський (АТП-12), який захотів придбати твір у подарунок дідусю-фронтвику. І... отримав його в подарунок. Книгу з правдою про війну і солдаты війни отримали від автора найкращі куратори груп факультету АІТ: К. В. Сідун (кафедра АТП), М. Г. Диктерук (кафедра будів. машин), О. Г. Мартинюк (кафедра прикладної математики) та 2 заступники декана Л. Є. Пелєвін і О. М. Гаркавенко.

Отже, фронтовикам є про що згадати, є про що розповідати. Вони — голос Великої Вітчизняної, який виховує студентську молодь, робить їх патріотами своєї Вітчизни — України.

І. ГЕРАЩЕНКОВА

Марат Джаубаєв: “ЗАХОПЛЕННЯ ОЛІМПІАДАМИ НАСАМПЕРЕД ЗАГАРТОВУЄ МОЗОК...”

— Марате, мене так заінтригувало те, що ти був учасником близько 30 олімпіад. Як ти встиг, адже треба було ще й навчатися з інших предметів?

— Так як й навчався. Я вже маю на руках Червоний диплом бакалавра. А щодо “встиг”, то можу й детальніше розповісти.

На I-II-III курсах я брав участь в олімпіадах нашого університету з фізики, отримавши перші місця. У Всеукраїнських олімпіадах з фізики, які проходили в Харкові, на I-му і III-му курсах серед будівельних вузів я також виборював перші місця, перемагаючи серед 30–32 учасників. Правда, коли я, другокурсник, брав участь у Всеукраїнській олімпіаді — мені дісталось II призове місце. В цей же період мені дуже заохотили взяти участь ще в одній університетській олімпіаді — з опору матеріалів. Отримав IV місце.

На III-му курсі на цій же олімпіаді в КНУБА я отримав V місце серед 27 учасників. Перейшовши на IV-й курс, я вирішив вже не брати участі в олімпіадах з фізики — набридло. Продовжував займатися олімпіадами з опору матеріалів. Друге місце отримав у відбірковому турі університету. Збирався продовжити наукові змагання й взяти участь у Всеукраїнській олімпіаді з цієї науки, але мене вже не взяли, тому що я був четвертокурсником.

— Марате, окрім олімпіад з дисциплін, про які вже говорили, з інших наук ти змагався?

— Зрозуміло. В 2001–2002 навчальному році в КНУБА проходила олімпіада з теоретичної механіки, де мені дісталось II місце. Була також олімпіада з гідравліки — я виборов I місце серед 22 учасників. Потім наприкінці березня відбулася олімпіада з ТБКВМ — спеціальності, якій я навчаюся. Отримав також призове місце. Крім того, я брав активну участь у Всеукраїнській олімпіаді з теоретичної механіки, яка пройшла пізніше — в квітні — в Івано-Франківську. Наступною була Всеукраїнська олімпіада з гідравліки. Вона проходила в Києві в нашому КНУБА. Сюди для участі приїхали представники 35 вузів кількістю 50 чоловік. Я виборов I місце по Україні. В наступному місяці, в травні, в Макіївці проходила олімпіада з ТБКВМ. Нам дісталось друге командне місце. В команду нашу увійшли Сашко Павленко і Даша Дедухо з нашого факультету ТБКВМ. Сашко Павленко отримав III місце. Була ще одна Міжнародна олімпіада з гідравліки, де я переміг, але я знаю, що про неї детальніше розповідає в газеті професор Ю. М. Константінов.

— Скажи, Марате, ти розповів нам про велику низку олімпіад, в яких брав участь. Для чого тобі це захоплення?

— Насамперед, я справді захоплююсь технічними науками, і мені це надзвичайно до вподоби. Крім того, цим людиною загартовує мозок, наразці виявляє себе...

— Як в тебе плани на майбутнє?

— Планую продовжити своє за-

хоплення участю в олімпіадах. Так, з 18 по 22 листопада 2002 р. ми поїдемо до Москви, у Російський університет нафти і газу. Там проходимо Всеросійська олімпіада з технічної механіки рідини і газу. В наступному році — 2003-му — плануємо взяти участь в олімпіадах з фізики і теоретичної механіки. Я вже подав заяву на вступ в аспірантуру для продовження навчання з теоретичної механіки.

— Ще таке питання. Марате, на твою думку, якщо врахувати твої досвід з участі у Всеукраїнських олімпіадах, де “судити” буде з найбільш об’єктивним?

— Ну що? В Харкові, на базі Державної академії міського господарства (ХДАМГ). Там, порівняно з іншими закладами, оцінюють об’єктивно. Якщо, наприклад, є апеліяція до них, то вони “виправляються”, додаючи учаснику балів. В інших місцях я такого не бачив.

— Марате, де по дисциплінах, по яких проходили олімпіади, наукова база є більш міцною?

— На мою думку, в КПІ дуже міцна підготовка з фізики, вони завжди займають I–II місця. Це насамперед на факультетах фізико-технічному, радіофізичному, мехмата.

Щодо підготовки з опору матеріалів, порівняно з іншими, сильна база у нас в КНУБА. Навіть найсильніша. Нашу підготовку з опору матеріалів можна порівняти лише з ХАІ (Харків) — по чергуванням призових місць між ними лід час олімпіад.

— Скажи, Марате, чи є у тебе друзі також захоплені наукою?

— Є. Це Олег Шербатюк з будівельного факультету. Він отримав I місце в Міжнародній олімпіаді з опору матеріалів, III місце в 2001 р. у Всеукраїнській олімпіаді з теоретичної механіки.

Також приятелем моїм є четвертокурсник ПЦБ Сашко Колесников, що був переможцем (II місце) у Всеукраїнській олімпіаді з теоретичної механіки.

Моїм другом є Михайло Лопіт (аспірант) — переможець Всеукраїнської олімпіади (1999 р.) з опору матеріалів, що проходила в Севастополі. Також він переможець Всеросійської олімпіади з опору матеріалів (1999 р.). Отримав IV місце (хоч його й “засудили”).

— Марате, 2002–2003-й навчальний рік — останній твій студентський рік. Як, на твою думку, ти все бажане встиг зробити за цей час?

— Ні. Так, з усіх олімпіад, в яких хотів би взяти участь, брав лише в половині. Це було або за правилами, по яких студент факультету ТБКВМ не може брати участь в олімпіаді з опору матеріалів, наприклад, тому що для мене це не профільний предмет. Потрібні учасники з будівельного фак. і спеціальності МБГ факультету ГІСУТ. А в мене було величезне бажання. І коли доцент П. О. Іваненко (керівник цієї олімпіади) приїжджав звіти, я брав у нього задухи, що були на олімпіаді, і за 3 години розв’язував їх. Міг би стати переможцем!

— Що для тебе, Марате, є найголовнішим у житті?

— Отримати хорошу освіту, зайнятися наукою, яка нині стоїть на місці.

Бесіду веде І. ГЕРАЩЕНКОВА

Міжнародна олімпіада з гідравліки

ВІДПОВІДНО до наказу Міністра освіти і науки України науково-методична комісія з водних ресурсів спільно з Одеським національним політехнічним університетом провела у вересні 13 Міжнародну олімпіаду з гідравліки серед студентів вищих навчальних закладів країн СНД.

В олімпіаді взяли участь 24 студента з 16 навчальних закладів України, Росії, Білорусії, Молдови. При підготовці олімпіади науково-методична комісія з водних ресурсів розробила понад 30 паритетних конкурсних завдань підвищеної складності за програмою загального курсу гідравліки. З цих варіантів для участі в олімпіаді безпосередньо перед її початком було відібрано за жеребом 6 завдань.

В залежності від складності завдань визначався їх рейтинг, добуток якого на оцінку визначав кількість отриманих студентом балів за кожну задачу. Відповіді учасників були захищені й перевірялися анонімно членами журі, до якого входили викладачі від навчальних закладів-учасників. Члени журі не знали цілком роботи вони перевіряють, а студенти не знали, хто перевіряє їх роботи. Після підведення підсумків на ПМВ призища учасників були легалізовані і підведені результати олімпіади. Журі розглянуло деякі апеліяції, але не було жодної скарги на необ’єктивність.

Завдання були досить складні. Жодному учаснику не вдалося розв’язати всі шість завдань. З учасників розв’язали 5 завдань, ще 10 — 4 завдання. При такій густині результатів місяця учасників були визначені згідно з оцінками і рейтингами завдань.

Перше місце впевнено здобув студент 5 курсу будівельно-технологічного факультету нашого університету Марат Джаубаєв. Це дуже здібна і різнобічна людина. Він зацікавлений багатьма галузями науки і техніки. Успішно брав участь в студентських олімпіадах з різних дисциплін. В березні цього року він також був переможцем Всеукраїнської олімпіади з гідравліки. На мою думку, його знання з гідравліки (технічної механіки рідини) є значно більшими, ніж вимагає навчальна програма його спеціальності.

При підготовці до олімпіади Марат розв’язав багато задач олімпіад минулих років, які він отримав на кафедрі гідравліки та водоводіведення. Він сам розробив низку завдань з гідравліки і запропонував їх кафедрі для використання в олімпіадах і в навчальному процесі.

Все це характеризує його як студента, що прагне розвинути свій світогляд і одержати в університеті більше знань з різних галузей науки і техніки.

Наступні місця посіли студенти з Уфії, Сум, Калінінграда, Запоріжжя, Москви тощо. Успішно виступила і друга наша учасниця Тетяна Василенко, студентка 3 курсу санітарно-технічного факультету.

Переможці були нагороджені дипломами Міністерства освіти і науки України, інші учасники — грамотами організаторів. До ректорів навчальних закладів надіслані листи з проханням заохочення студентів, що брали участь в олімпіаді.

Ю. КОНСТАНТИНОВ, заступник голови науково-методичної комісії Міністерства освіти і науки України з водних ресурсів, голова журі олімпіади, професор кафедри гідравліки і водоводіведення

Профгрупоргів — небайдужих!

В університеті розпочалася звітно-виборча кампанія в профгрупорг. Необхідно переобрати 62 профгрупоргу та 12 профгрупоргов. Відповідають за це роботу — голови профгрупоргов факультетів і підрозділів. Від профгрупоргов університету за проведення звітів і виборів закріплено кураторів, членів президії профкому. Так, на ФАІТ за роботу відповідають М. Д. Васильєвський, на архітектурному — Г. М. Тиміньський, будівельному — А. А. Гром, СТФ — О. В. Фролов, технологічному — В. М. Верзун, факультеті ГІСУТ — Г. М. Кочетов, підрозділах управління — П. П. Лізунов, АГП — О. Г. Вілсон.

Звіти і вибори профгрупоргов треба здійснити до 20 грудня ц.р. і поставити до цього дуже відповідально. Нам необхідно, щоб профгрупоргтами були люди небайдужі, які піклувалися про співробітників, допомагаючи їм оздоровитися, навіть у свій вільний час відпочивати, люди, які зацікавлені в необхідності для членів профгрупоргов будувати будівлі.

Г. ТИМІНЬСЬКИЙ, заст. голови профкому

Іспит на міжнародний сертифікат проектного менеджменту

На кафедрі проектного менеджменту нашого університету, що відкрилася у квітні 2001 р. на факультеті ФАІТ, здійснюється підготовка магістрів зі спеціальності “Проектний менеджмент”. На навчання сюди приймають бакалаврів, а також спеціалістів і магістрів. Отже, це друга вища освіта. Вона здійснюється на основі базової підготовки з будь-якої будівельної спеціальності. Магістранти кафедри вивчають дисципліни, які пов’язані з наукою управління проектами, а ця наука орієнтована на загальні закономірності управлінської діяльності, що притаманні усім проектам, незалежно від пред-

метної галузі. Тому серед магістрантів — випускники багатьох факультетів КНУБА — ФАІТ, ПЦБ тощо, а також інших вузів.

Очолою кафедру відомий у сфері проектного менеджменту на Україні і в світі спеціаліст, доктор технічних наук, професор Сергій Дмитрович БУШУЄВ, президент Української асоціації управління проектами (УРМА), що є філіалом відомої міжнародної асоціації (IPMA — International Project Management Association).

Саме тому випускникам магістратури кафедри проектного менеджменту надається можливість (за бажанням) скласти письмовий іспит на сертифікат IPMA.

Ті, хто успішно склав іспит, отримують сертифікат відповідного рівня, а їх прізвища публікуються у міжнародному бюлетені сертифікованих проектних менеджерів. Всього рівнів чотири: А, В, С, D. Випускники магістратури складають іспит на найнижчий рівень — D, але згодом, удосконаливши свої

знання і займаючись практичною роботою в сфері проектного менеджменту, вони можуть скласти іспит і на сертифікат вищого рівня.

Іспит складається на кафедрі проектного менеджменту і приймає його професор С. Д. БУШУЄВ, який є міжнародним асоціатором з сертифікації, тобто має право сертифікувати (приймати іспити) проектних менеджерів на всі чотири рівня.

Цього року сертифікат рівня D отримали магістри проектного менеджменту О. С. Войтенко, О. В. Готьянська, М. М. Делян, С. В. Міщенко, О. С. Птічкіна, Л. Сорока, а також викладач кафедри О. Г. Тиміньський.

Питання іспиту є стандартними, вони визначені у “Керівництві з питань визначення компетентності й сертифікації українських професійних керівників і фахівців з управління проектами NCB (на)”. На іспит виносяться 34 таких питання, на які кожен претендент повинен відповісти у відповідності із визначеною йому темою, а також скласти комп’ютерну модель проекту з наданими йому обмеженнями у часі і вартості проекту.

Серед питань іспиту — критерії успіху і невдачі проекту, проектний ризик, моніторинг проекту, лідерство у проекті і т.д.

Серед тем іспиту цього року були — “розробка системи якості на підприємстві”, “проект реструктуризації підприємства”, “здійснення закупівель для реалізації проекту” тощо.

О. ЗАХАРОВА, вчений секретар кафедри проектного менеджменту

Сертифікат міжнародної асоціації управління проектами, який отримала магістр Світлана Міщенко

Проф. С. Д. Бушуєв, зав. кафедрою ПМ, з тими, хто отримав в 2002 р. сертифікат IPMA

ОЛЬГА СВИДЮК: "Хай заняття спортом не завадять студентам в навчанні, а зроблять їх зібраними, впевненими, радісними і цілеспрямованими"

З 2 по 8 жовтня в Ялті проходив Чемпіонат України з літнього поліатлону. Грамотою за I місце і медальку у своїй віковій групі нагороджено студентку ПЦБ-54 будівельного факультету Ольгу СВИДЮК. Але дівчина поряд з поліатлоном протягом 10 років займалася легкою атлетикою. І продовжує це надалі. Дуже любить

— Я захопилася спортом в 1-му класі, коли підтягувалася на щаблинці по 10 разів, нарівні із хлопцями. В 5-му класі, пригадую, (мені тоді було 11 років) я відправилася на Республіканський стадіон — в цей день там проводилися змагання — Чемпіонат Києва з легкої атлетики. Як сьогодні, пам'ятаю: це було 27 вересня 1991 року. Все, що там відбувалося, мене дуже вразило. Мабуть, саме тоді я й полюбила цей вид спорту. Тоді ж я зустріла і першого свого тренера Анатолія Миколайовича Маслакова, який відіграв в моїх заняттях спортом велику роль. Сам А. М. Маслаков, спеціалізувався на стрибках у довжину та потрійному стрибку. Він провів серед нас короткий тест: стрибки з місця, біг на 60 м і сказав мені: "Чемпіонкою Києва ти станеш!" Так і було. Я їздила на тренувальні збори в Ялту, Алупку, Одесу, виступала на юніорських молодіжних змаганнях... В 1996 році, в 16 років я стала призеркою Чемпіонату України в Рівному.

Перед вступом в наш університет у мене сталася серйозна травма. Стрибки цілих півроку я займатися не могла, поступово перейшла на біг, довгі кроси. Дуже переживала, тому що знала, що після таких травм багато спортсменів нічого не досягають у великому

спорті. Є кандидатом в майстри спорту. І впевнена, що буде доволі і серйозно тренуватися для досягнення ще кращих результатів.

Ми попросили Ольгу розповісти про себе, свої спортивні досягнення, своїх тренерів. Одним словом про те, що для неї є найважливішим, метою її життя.

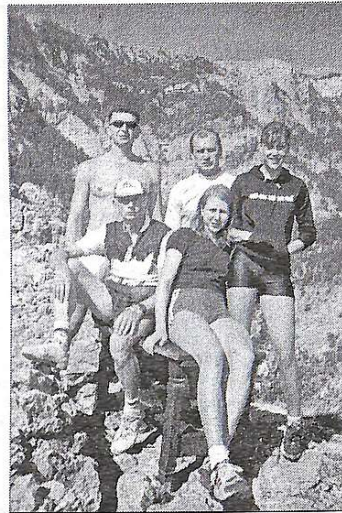
спорті. Але все ж таки не відступила: займалася лікуваннями і бігом...

— А як розпочалося твоє спортивне життя в КНУБА?

— Вже на I-му курсі я стала виступати за збірну університету, на міжвузівських змаганнях була чемпіонкою з легкої атлетики. А ось на українських універсиадах довелося попрацювати: було і друге місце, і четверте.

— Ольо, як же сталося, що в твоєму житті виник поліатлон?

— Завдяки університету. Розповів зараз. На I-му курсі Світлана Михайлівна Киселевська, ст. викладач кафедри фізвиховання, тренер з легкої атлетики, збрала всіх легкоатлетів і плавців, щоб виставити нас на змагання з поліатлону. Ми ще не були знайомі з цим видом спорту. Сюди входить спринт — біг на 100 м, стрільба з пневматичної зброї, плавання — 100 м, біг на витривалість — 2000 м. І найголовніше — те, що виховано в мені — почуття команди. Тренер наш з поліатлону майстер спорту (і велосипедного, і багаторівня ГТО) Володимир Олександрович ОРЛЕНКО оцінив і зрозумів, що спортивна підготовка у мене на високому рівні, і стрільбу і плавання — я повинна здолати. І сформував команду з поліатлону

Команда збірної Києва з літнього поліатлону: Сергій Мельник, Василь Назаренко, Катя Чиркова, тренер команди В. О. Орленко та Оля Свидюк.

нашого КНУБА. До неї увійшли Таня ГАВРИЛЮК (АТП-41), Максим КОРЗУН (БМО-51), Сашко СТЕПАНЧУК (ІУСТ-31), Олександр МЕГРИН (АТП-42) і я.

— Ольо, що в поліатлоні тебе захоплює понадусе?

— Це передусім стрільба, особливо під час змагань. Буває, що на тренуванні все ідеально, а під час змагань доводиться попрацювати. Отже, я зрозуміла наскільки важлива психологічна підготовка.

— Ольо, чи знаєш ти, як і коли виник цей вид спорту?

— Так. Мені розповів наш тренер. Це сталося понад 10 років тому. Після чемпіонату ЄСРП представники всіх тодішніх республік збралися на конференцію, де було створено федерацію поліатлону. Восени 1991 р. міжнародна асоціація поліатлону (МАП) провела свій Перший чемпіонат, який відбувався в Чернігові.

— Ольо, виходить ти зрадила легку атлетику?

— Ні в якому разі. Я досягла успіхів в бігу на 400 м — Перший дорослий розряд і на 800 м — кандидат в майстри спорту.

— Які у тебе плани?

— Сподіваюся виконати результат на дистанції 800 м і добитися звання майстра спорту з легкої атлетики.

А на Чемпіонаті України з літнього поліатлону, що відбувся нещодавно, я стала чемпіонкою. Виконала результати кандидата в майстри спорту в цьому виді. Ви не уявляєте, як приємно відчувати себе чемпіонкою України. Якщо мене запитують, коли закінчу свої заняття спортом, я відповідаю: "Ось виконаю кандидата в майстри спорту. Далі — доб'юся майстра спорту і, нарешті, планую довго тренуватися і добитися майстра спорту міжнародного класу. Але в цьому, зрозуміло, мені потрібна підтримка.

— Щоб ти, Ольо, побажала нашим студентам?

— Нехай заняття фізкультурою і спортом не завадять нашим студентам в навчанні, а навпаки зроблять їх зібраними, впевненими в собі, радісними і цілеспрямованими.

У нас в КНУБА чудовий спортивний комплекс. В ньому можна і поплавати, і пограти в баскетбол, футбол і ін., ще й побоксувати.

Отже, у нас в університеті багато можливостей реалізувати себе.

Бесіду записала І. Геращенко

Є таке свято — День студента!

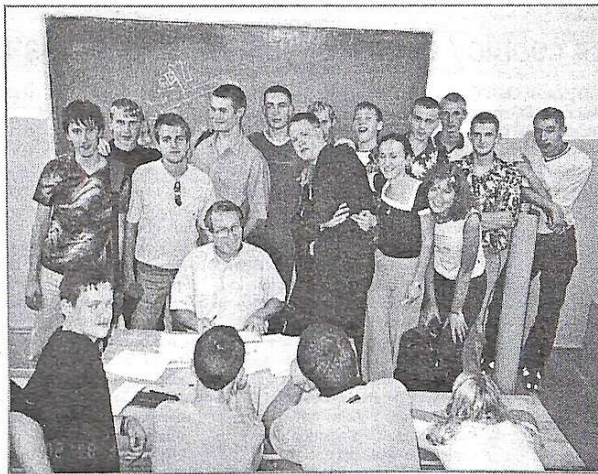
Дебют першокурсника

24 жовтня в університеті відбувся концерт, присвячений першокурснику. Ведучі вечора віртуозно провели двогодинну програму. В концерті взяла участь талановита молодь нашого університету. Серед них першокурсники Аня Андрущенко, Андрій Чмихал, Марія Савчук та студенти II-го курсу Олександр Жалюк, Гліб Стефанов, ансамбль сучасного танцю "Вектор Данс" та багато інших.

Всі сміялися буквально до сліз! — коли проходив жартівливий виступ гурту "Дивні люди". Своїми чудовими виступами нас порадували гості із Лінгвістичного університету. Захоплення у присутніх викликав виступ соліста оперної студії університету, зав. кафедрою нарисної геометрії В. С. Михайленка. Він виконав в дуєті з А. Вишневецькою закарпатську народну пісню "Перелаз".

Усміхнені обличчя глядачів, щирі слова подяки за свідчення: всі ми провели напролюд гарно час.

А. БЕНИЦЬКИЙ,
 студент ПЦБ-26

Студенти групи ПЦБ-26 вітають вас із святом студентів

Хочеться поздоровити всіх студенток нашого вузу (особливо будівельного факультету) із цим прекрасним святом. Щоб вони завжди радували нас своєю красою та чарівними посмішками. Хай живе!

Ігор ГУДИМ (ПЦБ-26)

Вітаю всіх студентів групи ПЦБ-26 із одним із найкращих студентських свят. Бажаю своїм друзям мудрої думки, гарячого серця, веселого настрою!

Євген ШУЛЬГА (ПЦБ-26)

Свято студентів однозначно будемо відзначати. Вітаю всіх насамперед. Бажаю нам нахваства і сил (і, мабуть, розуму — прим. редакції) закінчити вищий навчальний заклад!

Ігор КУКСА (ПЦБ-26)

А ваш незамінний порадиш і друг "А+Б" вже сьогодні радить вам подивитися в календарі, коли це чудове свято. І ВІТАЄ ВАС! "А+Б"

Художнє оформлення газети студентки АБС-44 Мамі Сивашові

У кожного робітника, службовця, викладача є свій професійний день: День лікаря, будівельника, вчителя... Є таке свято і у студента! Незабаром воно надійде — найбільше, найвеселіше свято всіх студентів земної кулі — ДЕНЬ СТУДЕНТА! Невже ви ще не підготувалися до нього?

Цікаво знати, що хотіли б побажати студенти КНУБА один одному? Це питання від "А+Б" із захопленням сприйняли drugокурсники будівельного факультету.

